

præsident maasse har overhørt, eller som jeg maasse ikke tilstræffelig fremhævede. Det er den Betragtning fra vor Side, at det, med Hensyn til hvilket vi ikke ere overbeviste om eller have en stærk Tvivl om, hvorvidt det ikke er skadeligt eller uheldigt, det tilraade vi naturligtvis heller ikke at bevilge, selv om det ikke maatte præjudicere en Forsvarsplan, og selv om der ikke maatte være finantsielle Grunde til ikke at gaa ind derpaa. Men dette er jo saa ganske rimeligt, det følger af sig selv, saa at jeg maasse ikke har urgeret det saa stærkt. Med Hensyn til den præjudicerende Forsvarsplan bemærkede den høitærede Conseilspræsident, at der virkelig ikke paa Budgettet var eller neppes var opstillet Noget — ja, en enkelt Ting mente den ærede Minister, at der maasse kunde være — der kunde præjudicere, men i Almindelighed var der Intet, hvorved Forsvarsplanen blev præjudiceret. Dette kan jeg ikke indrømme den høitærede Conseilspræsident. Jeg tror, at der er adskillige Ting paa begge Budgetter, som man maa indrømme præjudicere Forsvarsplanen. Dette træder efter min Mening stærkt frem paa Marinens Budget. Derpaa skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind, da det ikke ligger for idag; men det gjælder ogsaa ikke blot om en enkelt af de foreliggende Bevillinger. Det gjælder f. Ex. med Hensyn til Spørførerne, som utvivlsomt maa siges at være et Stykke Forsvarsplan. Det, der her foreslaas, præjudicerer maasse ikke den Forsvarsplan, man i dette Dieblit har tænkt sig, men det er dog et Stykke Forsvarsplan, og Inngen kan i dette Dieblit sige, at den Forsvarsplan, vi indtil nu have haat fremme, er den, der bliver endelig vedtagen; derom kunne vi ikke have nogen Mening. Det Samme gjælder for en stor Del om Torpedobevillingen, der indeholder to Bevillinger, baade den til Paabegyndelsen af Stændamninger og Bevillingen til selve Torpedomateriel. Den Del, der gaar til Dæmningerne, er atter en Bevilling, der kræves til et Stykke Forsvarsplan, til et permanent Værk, og om det, som her foreslaas, netop er det Sted, hvor Stændamningerne skulle ligge, er ogsaa utvivlsomt. Hvis vi overhoved ville blive ved at fastholde Tanken om Rjøbenhavns Forsvar med Søfiden, hvad jeg ikke kan vide, saa vil det ogsaa være rimeligt, at vi ville blive ved at gaa den Vej at bygge Stændamninger i Forbindelse med Torpedoer, men dette er en Ting, som ogsaa afhænger af, hvorledes Opfindelserne og Udviklingen stride frem paa disse Omraader. Om det bliver paa disse Steder, er det i alt Fald ikke muligt at sige, med mindre man har en Forsvarsplan særdig. Dette er saaledes et andet Punkt, som præjudicerer Forsvarsplanen. — Dernæst bemærkede den høitærede Conseilspræsident, at det vilde være beklageligt, om Resultatet af de sidste Mars Anstrengelser, fra 1872 af, skulde være Opgivelsen af en Forsvarsplan. Dertil vil jeg sige, at dette er meget beklageligt, men jeg ser

ikke rettere, end at det er Resultatet af disse Mars Arbejder, at der ikke er kommet nogen Forsvarsplan, at den faktisk maa betragtes for saa godt som dræbt, som opgivet. Dette er Resultatet af 5 Mars Arbejde; der er ikke det Ringeste at sige dertil. Jeg skal acceptere denne Erkjendelse fra den høitærede Conseilspræsidents Side. Men, siger den høitærede Conseilspræsident, der er ingen Grund til for os at være saa sparsomme paa det finantsielle Omraade, og han paastod navnlig, at vi i Mar havde vist en ganske usædvanlig Sparsommelighed, og meddelte derpaa et Regnestykke, som gik ud paa, at siden Hærløven, siden 1867, altsaa i de sidste 10 Mar, ville Udgifterne paa Finantslov og Lillægsbevillingslov tilsammen for Krigsministeriets Bedkommende paa § 26 gennemsnitlig udgjøre 1,650,000 Kr., medens vi i Mar ikke vilde bevilge mere end omtrent 440,000 Kr. til Krigsministeriet paa denne Paragraf. Med Hensyn til denne Beregning maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at den ligger af meget betydelige Mangler. For det Første brugte den høitærede Minister, idet han kom til denne Gennemsnitssum af 1,650,000 Kr., baade Finantslov og Lillægsbevillingslov, hvorimod han til den anden Sum, som han stillede i Sammenligning dermed, 440,000 Kr., ikke brugte andet end Finantsloven, da der ingen Lillægsbevilling er endnu. Men allerede dette svækker . . . (Ufbrydelse). Ja, de Herrer skulle blot vente lidt, der er meget Mere. Jeg siger kun, at allerede dette svækker i høj Grad Betydningen af hele Beregningen, at man har taget den eventuelle Lillægsbevilling fra. Men dertil kommer desuden, for saa vidt jeg har været i Stand til at kontrollere det, at den høitærede Minister har taget fejl eller faaet Summer med, som jeg tror ikke rigtig kunne regnes med ved Finantslovbevillingen eller Lillægsbevillingen. Naar man nemlig tager „Sammendrag af statistiske Oplysninger“, som findes i Bogsamlingen, og udrunder, hvad der i saa Henseende findes med Hensyn til Statens Indtægter og Udgifter i Finantsaarene i den nævnte Tid, kommer man til det Resultat, at den 10-aarige gennemsnitlige Udgift til Krigsministeriet paa § 26 har været 1,145,000 Kr. Den høitærede Minister havde 1,650,000 Kr. Jeg kan ikke, naar jeg tager efter de saakaldte Sammendrag af statistiske Oplysninger angaaende Kongeriget Danmark, komme til Andet end 1,145,000 Kr., naar jeg regner Aarene 1867—77, nemlig det første 1867—68 og det sidste 1876—77. Der skal jeg nu imidlertid indrømme, at der f. Ex. ikke er medregnet Ranonbevillingen; men selv om vi tage denne med, som var en ganske ekstraordinær Bevilling til et ganske specielt Die-med, 2 Millioner Kr., ville vi ikke komme høiere end til Gjennemsnit af 1,345,000 Kr. Men der skuler sig endda ved dette Tal en Sæmmelighed, som det er nødvendigt at gjøre opmærksom paa, og det er, at dette store Tal først kommer